

Arrest

nr. 193 402 van 10 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. GEENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, van Koerdische origine en afkomstig te zijn uit Tuz Khurmatu. Uw vader zou lid zijn geweest van de Baath partij en zou als officier hebben gewerkt bij de veiligheidsdienst 'Amn'. Uw vader en broer zouden sinds 10/07/2005 zijn ontvoerd. U verdenkt leden van de KDP hiervan omdat uw vader in 1974 als lid van de communistische partij betrokken zou zijn geweest bij de dood van een lid van de KDP. Nadien zou uw vader lid geworden zijn van de Baathpartij en bij de 'Amn' zijn gaan werken om vervolging door de autoriteiten tegen leden van de communistische partij tegen te gaan. In augustus 2005 zou u benaderd zijn geweest door twee leden van het Irakese verzet om mee te vechten tegen het Amerikaanse leger en de Irakese regering. Ze zouden u hebben uitgekozen omwille van het verleden van uw vader bij de Baathpartij en de veiligheidsdienst. U zou dit hebben geweigerd. In september 2005 werd u opnieuw benaderd door diezelfde leden van het verzet en

weigerde u opnieuw. Op 03/10/2005 werd u een derde keer benaderd door dezelfde personen en u weigerde een derde keer. Daarop zouden zij u hebben bedreigd. U ging nog diezelfde dag naar de politie en een dag later zouden deze personen zijn aangehouden. Wegens gebrek aan bewijs werden zij echter vrijgelaten op 08/11/2005. Daarop zou u uw huis in Tuz hebben verlaten. Enkele dagen later vielen gemaskerde mannen het huis binnen op zoek naar u. Daarop besliste u op 26/11/2005 Irak te verlaten.

Op 7 december 2005 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. Op 30 maart 2006 werd uw aanvraag ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS).

Op 23 juni 2008 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van mensenhandel.

Op 18 maart 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde deze beslissing op 20 april 2009. Het beroep dat u aanhangig maakte bij de Raad van State (RvS) werd op 24 juni 2009 verworpen.

U, die verklaarde het Belgisch grondgebied niet te hebben verlaten, vroeg op 18 januari 2011 een tweede maal asiel aan in België. Uw tweede aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging genomen.

Op 16 augustus 2017 vraagt u een derde maal asiel aan in België. U zou het Belgisch grondgebied niet hebben verlaten. U beroept zich op dezelfde problematiek als in uw eerste aanvraag en stelt dat de terreurorganisatie die u toen bedreigde nu deel uitmaakt van Daesh waardoor u bij een terugkeer vreest voor uw leven. Tevens beroept u zich op de algemene situatie in uw regio Tuz.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwelementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet er worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op uw herkomst uit Tuz en de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet en daarop verder bouwt. In dit verband dient evenwel te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen die zich daar zouden hebben voorgedaan. Zo constateerde het CGVS dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering als zou uw vader tewerkgesteld zijn geweest bij de veiligheidsdienst van 1979/1980 tot aan de val van het regime.

Bijgevolg kon evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat u omwille van deze redenen benaderd en gevisieerd werd door leden van het Iraakse verzet. De RvV bevestigde deze beslissing en voegde eraan toe dat uit het vonnis van 20 januari 2009 van de Correctionele rechtbank te Leuven bleek dat uit afuistermaatregelen werd vastgesteld dat de door u voorgelegde kopie van een attest, opgemaakt door de politie van 'Tuz', waarin wordt vermeld dat u werd bedreigd door een groep terroristen en die uw verklaring diende te ondersteunen dat uw vader voor de Iraakse geheime dienst werkte, dat uw vader en broer werden ontvoerd en dat u bedreigd werd door terroristen op bestelling en tegen betaling van 700 euro werd verkregen. Uw beroep bij de RvSt werd verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Er dient te worden vastgesteld dat u zich bij uw huidige aanvraag opnieuw beroept op uw vorige problematiek en verklaart dat deze groep nu deel uitmaakt van Daesh waardoor uw leven in gevaar is bij een terugkeer naar Irak. Aangezien geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw bewering te worden gevisieerd door terroristen met betrekking tot uw eerste problematiek, kan aldus ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u momenteel zou worden gevisieerd door dezelfde terreurgroep die nu deel uitmaakt van Daesh. U bedient zich enkel van blote beweringen die niet enkel ongeloofwaardig zijn maar die bovendien op geen enkele manier worden ondersteund. U geeft aan over een dreigbrief te beschikken, maar laat na deze voor te leggen. Bovendien zou het een kopie van een dreigbrief betreffen en zou het originele zich nog in Irak bevinden waardoor deze, moest deze daadwerkelijk in uw bezit zijn, alsnog geen enkele bewijswaarde heeft. Daarenboven blijkt dat u zich eerder bediende van frauduleuze praktijken om valse documenten te bekomen die uw

asielaanvraag dienden te ondersteunen. Dat u enkel blijft volharden in een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid en daarbij een waas opwerpt van eventueel beschikbare documenten die vervolging zouden aantonen op het moment dat er sprake is van een effectieve terugkeer naar Irak, is allerm minst afdoende om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid in positieve zin te wijzigen.

Wat betreft uw aanvraag tot het verkrijgen van een statuut van subsidiaire bescherming omwille van de algemene situatie in Tuz Khurmatu, dient te worden gewezen op artikel 55/4 c van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stipuleert dat men wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een misdrijf heeft gepleegd. U blijkt te zijn veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf wegens uw betrokkenheid bij mensenhandel en bendevoorming. Het misdrijf dat u begaan heeft, en waarvoor u veroordeeld bent, kan niet anders dan als een ernstig misdrijf worden gekwalificeerd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel voor burgers in Tuz Khurmatu een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Tuz Khurmatu.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Tuz Khurmatu."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Oprichtingsakte", "Aanstelling van verzoeker als zaakvoerder", "Kopie F-kaart van verzoeker" en "Bericht van repatriëring dd. 31.08.2017".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 september 2017 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/4, 55/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst op het vernietigingsarrest nr. 191 447 van 4 september 2017 en klaagt aan dat er in de bestreden beslissing nog steeds geen onderzoek gebeurd is naar of een terugkeerbesluit leidt tot direct of indirect refoulement in zijn land van herkomst, gezien de commissaris-generaal het onderzoek ten onrechte beperkt tot de regio Tuz Khurmatu, waarvan verzoeker oorspronkelijk afkomstig is, zonder dat er rekening wordt gehouden met zijn Iraakse nationaliteit en "de Dienst Vreemdelingenzaken, auteur van het terugkeerbesluit lastens verzoeker, verzoeker immers ook [kan] repatriëren naar een ander landsgedeelte van Irak, waar hij mogelijks ook het risico loopt op direct of indirect refoulement". Hij benadrukt dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker reeds heeft "trachtten terug te leiden naar Erbil op 3 september 2017", waarvan hij "Bericht van repatriëring dd. 31.08.2017" bij het verzoekschrift voegt.

Verder gaat verzoeker in op de uitsluiting van de subsidiaire bescherming. Hij meent dat "de toepassing van artikel 55/4, §1, c) Vreemdelingenwet er een proportionaliteitsonderzoek diende te geschieden en dat een dergelijk onderzoek in de bestreden beslissing volledig afwezig is" en hij verwijst hiervoor naar

“de parlementaire voorbereiding en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”. Hij benadrukt dat hij werd veroordeeld op 20 januari 2009, voor feiten daterende van 2008 en aldus van meer dan 8 jaar geleden, dat hij zijn straf onderging, dat hij niet meer betrokken was bij enige strafrechtelijke zaak sindsdien, dat hij onafgebroken in België verbleef sedert 2005 en niet werd gerepatriëerd, dat hij zijn levenspartner vond, met haar samenwoont en met haar een onderneming runt, en dat hij attesten van immatriculatie verkreeg en zelfs een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie (F-kaart) dat later opnieuw werd ingetrokken, omdat hij onder een nog geldend Ministerieel besluit tot terugwijzing staat, waartegen beroep werd aangetekend dat nog steeds hangend is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dienaangaande voegt hij bij zijn verzoekschrift *“Oprichtingsakte”, “Aanstelling van verzoeker als zaakvoerder”, “Kopie F-kaart van verzoeker”.*

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing *“te vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3 Vreemdelingenwet, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet, dan wel omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen”* en de commissaris-generaal *“op te leggen een gedegen onderzoek uit te voeren in overeenstemming met artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet, met inbegrip met een belangenafweging of proportionaliteitstoets t.a.v. de beoordeling van de veroordeling van verzoeker”.*

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 19 september in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen - aangaande de terreurorganisatie die hem toen bedreigde en die nu deel zou uitmaken van Daesh - betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds bij zijn vorige asielaanvragen had aangebracht.

Inzake verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 18 maart 2009 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus - gezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij benaderd en geïnterviewd werd door leden van het Iraakse verzet omwille van de tewerkstelling van zijn vader voor de veiligheidsdienst van 1979/1980 tot aan de val van het regime - en van uitsluiting van de subsidiaire bescherming - gezien verzoeker veroordeeld werd tot drie jaar gevangenisstraf wegens zijn betrokkenheid bij mensenhandel en bendevoering en er aldus ernstige redenen waren om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd zoals bepaald in artikel 55/4 c) van de Vreemdelingenwet. De Raad bevestigde deze beslissing op 20 april 2009 en voegde hieraan toe dat uit af luistermaatregelen is gebleken dat verzoeker, op bestelling en tegen betaling, een attest bekwaam opgesteld door de politie van Tuz Khurmatu waarin wordt vermeld dat hij werd bedreigd door een groep terroristen en dat hij dit attest wilde gebruiken om zijn asielaanvraag te ondersteunen (RvV 20 april 2009, nr. 26 093). Het cassatieberoep bij de Raad van State werd op 24 juni 2009 verworpen.

Inzake verzoekers tweede asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 januari 2011 een beslissing tot niet inoverwegingname.

Inzake verzoekers derde, huidige, asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 22 augustus 2017 een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, gezien verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De Raad oordeelde dat *“verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten [vermogen] niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus”*, maar vernietigde de bestreden beslissing omdat de commissaris-generaal had nagelaten op een met redenen omklede wijze te oordelen dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet (RvV 4 september 2017, nr. X).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. X). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden,

niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4. Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat *“de toepassing van artikel 55/4, §1, c) Vreemdelingenwet er een proportionaliteitsonderzoek diende te geschieden en dat een dergelijk onderzoek in de bestreden beslissing volledig afwezig is”*, waarvoor verzoeker verwijst naar *“de parlementaire voorbereiding en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*, antwoordt verwerende partij ter terechtzitting dat deze stelling niet langer aan de orde is. De Raad stelt inderdaad vast dat deze argumentatie immers betrekking heeft op de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van uitsluiting van de subsidiaire bescherming die door de commissaris-generaal op 18 maart 2009, in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, genomen werd. De Raad is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep uit te spreken over voormelde beslissing. Immers, gelet op het feit dat deze beslissing bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het beroep bij de Raad van State werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, *quod non in casu*.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker werd veroordeeld op 20 januari 2009, voor feiten daterende van 2008 en aldus van meer dan 8 jaar geleden, dat hij zijn straf onderging, dat hij niet meer betrokken was bij enige strafrechtelijke zaak sindsdien, dat hij onafgebroken in België verbleef sedert 2005 en niet werd gerepatriëerd, dat hij zijn levenspartner vond, met haar samenwoont en met haar een

onderneming runt, en dat hij attesten van immatriculatie verkreeg en zelfs een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie (F-kaart) dat later opnieuw werd ingetrokken, omdat hij onder een nog geldend Ministerieel besluit tot terugwijzing staat, waartegen beroep werd aangetekend dat nog steeds hangend is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en de bij het verzoekschrift gevoegde "Oprichtingsakte", "Aanstelling van verzoeker als zaakvoerder" en "Kopie F-kaart van verzoeker", doen geen afbreuk aan de ernst van het misdrijf waarvoor hij op 20 januari 2009 veroordeeld werd. Het komt de Raad niet toe *post factum* de feiten die tot verzoekers veroordeling hebben geleid te herkwalficeren, zoals verzoeker lijkt te verwachten. Verzoekers argumenten kunnen dan ook niet leiden tot een ander besluit dat dit een ernstig misdrijf betreft noch van de hieruit volgende uitsluiting van de subsidiaire bescherming zoals reeds beoordeeld in het arrest van de Raad (RvV 20 april 2009, nr. X) niet in een ander daglicht plaatsen.

Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.5. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel voor burgers in Tuz Khurmato een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Het CGVS is daarom van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Tuz Khurmato."

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat er in de bestreden beslissing nog steeds geen onderzoek gebeurd is naar of een terugkeerbesluit leidt tot direct of indirect refoulement in zijn land van herkomst, gezien de commissaris-generaal het onderzoek ten onrechte beperkt tot de regio Tuz Khurmato, waarvan verzoeker oorspronkelijk afkomstig, zonder dat er rekening wordt gehouden met zijn Iraakse nationaliteit en "de Dienst Vreemdelingenzaken, auteur van het terugkeerbesluit lastens verzoeker, verzoeker immers ook [kan] repatriëren naar een ander landsgedeelte van Irak, waar hij mogelijks ook het risico loopt op direct of indirect refoulement" en de Dienst Vreemdelingenzaken reeds heeft "trachtten terug te leiden naar Erbil op 3 september 2017", waarvan hij "Bericht van repatriëring dd. 31.08.2017" bij het verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat de verplichting opgelegd in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal "oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement", wat in casu manifest niet gebeurd is.

2.6. De commissaris-generaal beperkt zich in de bestreden beslissing dienaangaande immers tot de motivering "dat er actueel voor burgers in Tuz Khurmato een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat" - zonder aan te geven waarom er actueel voor burgers in Tuz Khurmato een dergelijk risico zou bestaan - en "dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Tuz Khurmato" - zonder aan te geven of dit mogelijk is. Verzoekers advocaat benadrukt dat een eerdere "repatriëring/terugdrijving" voorzien "met bestemming Erbil" niet kon uitgevoerd worden. Ten slotte kan nog worden benadrukt dat verzoekers Iraakse nationaliteit niet wordt betwist en de aan het administratief dossier toegevoegde "COI Focus: Irak: De veiligheidssituatie in Centraal-Irak" van 30 maart 2017 (punt 5.3.), geen nadere informatie over eventuele bijkomende gegevens die een terugkeer van verzoeker naar Irak kunnen aanbelangen. Dit klemte te meer nu de commissaris-generaal in een eerdere beslissing van 22 augustus 2017, (die door de Raad werd vernietigd (RvV, 4 september 2017, nr. X)) tot een tegengesteld oordeel besloot, met name: "Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel".

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft niet voldaan aan zijn motiveringsplicht.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

2.8. Het middel is gegrond waar de schending van de materiele motiveringsplicht wordt aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 september 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK